

AGATHA CHRISTIE

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Mysterious Mr Quin*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1930. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις *Λυχνάρι*, με τον τίτλο «Ο μυστηριώδης μίστερ Κουίν»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3933-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3934-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * **<http://blog.psychogios.gr>**

AGATHA CHRISTIE

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μουσικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

Ν ή Μ;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερνεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοιχτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Στον Αρλεκίνο τον άόρατο

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν είναι μια συλλογή διηγημάτων, η οποία κυκλοφόρησε στο Ηνωμένο Βασίλειο τον Απρίλιο του 1930 και αργότερα τον ίδιο χρόνο στις ΗΠΑ.

Κάθε ιστορία –δώδεκα στο σύνολο– περιλαμβάνει ένα μυστήριο, το οποίο διαλευκαίνεται από τον κύριο Σάτερθγουεϊτ με την πολύτιμη βοήθεια του κυρίου Κουίν, ο οποίος εμφανίζεται ως διά μαγείας τη σωστή ώρα στο σωστό μέρος. Και οι δύο είναι αγαπημένοι χαρακτήρες της Άγκαθα Κρίστι. Μάλιστα, είναι η πρώτη φορά που η συγγραφέας αφιερώνει βιβλίο της σε λογοτεχνικό της ήρωα: Στον Αρλεκίνο τον αόρατο.

Σε μια κριτική που δημοσιεύτηκε στο New York Times Book Review ο ανώνυμος συντάκτης έγραψε: «Θα ήταν παραπλανητικό να χαρακτηρίσω τις ιστορίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο αστυνομικές· σε όλες υπάρχει μυστήριο και σε ορισμένες κάποιο έγκλημα. Το ορθότερο είναι να πούμε ότι πρόκειται για παραμύθια».

Η ιστορία «Ο άντρας απ' τη θάλασσα» γράφτηκε στο Πουέρτο ντε λα Κρουθ, στην Τενερίφη, όπου υπάρχει ακόμα η βίλα Γαλήνη, με τα πράσινα παραθυρόφυλλα, δίχως όμως το δρομάκι ανάμεσα στα κυπαρίσσια.

Η πρώτη ιστορία της συλλογής –«Η άφιξη του κυρίου Κουίν»– έγινε ταινία το 1928, ενώ διαφορετικοί συνδυασμοί ιστοριών διασκευάστηκαν για το ραδιόφωνο του BBC 4 το 2009, το 2010 και το 2011.

Πρόλογος της συγγραφέως

Οι ιστορίες του κυρίου Κουίν δε γράφτηκαν κατά σειρά. Γράφτηκαν μία τη φορά, σε αραιά διαστήματα. Ο κύριος Κουίν, πιστεύω, είναι ευδαιμονιστής.

Μια συλλογή αγαλματιδίων από πορσελάνη Δρέσδης, στο ραφάκι πάνω από το τζάκι της μητέρας μου, ασκούσε τρομερή σαγήνη πάνω μου – τόσο στην παιδική μου ηλικία όσο και στα κατοπινά χρόνια. Αναπαριστούσαν τις βασικές μορφές της ιταλικής *Κομέντια ντελ άρτε*: ο Αρλεκίνος, η Κολομπίνα, ο Πιερότος, η Πιερέτα, ο Πουλτσινέλο κι η Πουλτσινέλα. Μικρή είχα γράψει μερικά ποιήματα για δαύτους, κι έχω την εντύπωση πως ένα εξ αυτών, το *Τραγούδι του Αρλεκίνου*, ήταν το πρώτο μου πόνημα που είδα τυπωμένο, στην επιθεώρηση *Poetry Review* – και μάλιστα με αμοιβή μία γκινέα!

Όταν γύρισα την πλάτη στην ποίηση και στις ιστορίες τρόμου κι αφοσιώθηκα στο έγκλημα, ο Αρλεκίνος εντέλει επανεμφάνιστηκε: μια μορφή αόρατη, εκτός απ' όταν επέλεγε να γίνει ορατός, ένα πλάσμα όχι ακριβώς ανθρώπινο, κι ωστόσο προσηλωμένο στις σχέσεις των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των εραστών. Επιπλέον, είναι ο εκπρόσωπος των νεκρών.

Παρ' ότι η κάθε ιστορία του είναι όλως διακριτή από τις άλλες, το σύνολο, γραμμένο σε διάστημα πολλών ετών, σκιαγραφεί το τέλος της ιστορίας του ίδιου του Αρλεκίνου.

Μαζί με τον κύριο Κουίν δημιουργήθηκε κι ο μικρούλης κύ-

ριος Σάτερθγουεϊτ, ο φίλος του κυρίου Κουίν στον κόσμο τούτο των θνητών: ο κύριος Σάτερθγουεϊτ, ο κουτσομπόλης, ο παρατηρητής της ζωής, ο ανθρωπάκος που, χωρίς να αγγίζει ποτέ ο ίδιος τα βάθη της χαράς και της λύπης, αναγνωρίζει τα πάθη όταν τα αντικρίζει, κι έχει συναίσθηση του ρόλου που οφείλει να διαδραματίσει.

Απ' τις ιστορίες του κυρίου Κουίν, οι αγαπημένες μου είναι οι εξής: *Η άκρη του κόσμου, Ο άντρας απ' τη θάλασσα και Οδός Αρλεκίνου.*

Άγκαθα Κρίστι

Η άφιξη του κυρίου Κουίν

Ηταν Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Οι γηραιότεροι καλεσμένοι της βεγγέρας ήταν συγκεντρωμένοι στη μεγάλη σάλα του Ρόιστον.

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ήταν ανακουφισμένος που τα παιδιά είχαν πέσει να πλαγιάσουν. Ουδέποτε του άρεσαν τα παιδιά αγγελιδόν. Τα θεωρούσε αδιάφορα κι άξεστα. Τους έλειπε η λεπτότητα, και με το διάβα της ζωής ένιωθε ολοένα μεγαλύτερη αδυναμία για τις λεπτότητες.

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ήταν εξήντα δύο ετών – ένας καμπούρης, αποξηραμένος άντρας, μ' ένα φιλοπερίεργο, αλλόκοτο πρόσωπο που θύμιζε ξωτικό, κι ένα παθιασμένο, ασυμμάζευτο ενδιαφέρον για τις ζωές των άλλων. Σ' όλη τη ζωή του, τρόπον τινά, καθόταν στην πρώτη σειρά της πλατείας, χαζεύοντας τα διάφορα δράματα της ανθρώπινης φύσης που εκτυλίσσονταν μπροστά του. Ο ρόλος του ήταν ανέκαθεν αυτός του παρατηρητή. Μόνο τώρα, με τα γηρατειά να τον αδράχνουν, ένιωθε να τον αιφνιδιάζει μια επικριτική διάθεση απέναντι στο θέατρο που του υπέβαλλαν οι άλλοι. Τώρα απαιτούσε κάτι διαφορετικό, μια ιδέα ασυνήθιστο.

Αναμφίβολα, ήταν χαρισματικός ερμηνευτής αυτών των καταστάσεων. Ήξερε ενστικτωδώς πότε τα στοιχεία του δράματος ήταν ανά χείρας. Απ' την ώρα που έφτασε στο Ρόιστον, το απόγευμα, αυ-

τή η παράξενη διαίσθηση τον ανατάραζε, προστάζοντάς τον να είναι σε ετοιμότητα. Κάτι το ενδιαφέρον συνέβαινε ή έμελλε να συμβεί.

Η σύναξη δεν ήταν πολυπληθής. Παρόντες ήταν ο Τομ Ίβσαμ, ο γλυκομίλητος, καλοδιάθετος οικοδεσπότης τους, κι η βλοσυρή, πολιτικοποιημένη του σύζυγος – η λαίδη Λόρα Κιν, όπως ονομαζόταν προ του γάμου της. Ο σερ Ρίτσαρντ Κόνγουεϊ, στρατιωτικός, ταξιδευτής και αθλητής, κι έξι επτά νέοι, τα ονόματα των οποίων ο κύριος Σάτερθγουεϊτ δεν είχε πιάσει, κι έπειτα οι Πόρταλ.

Οι Πόρταλ ήταν το αντικείμενο του ενδιαφέροντος του κυρίου Σάτερθγουεϊτ.

Δεν είχε ξανασυναντήσει τον Άλεξ Πόρταλ, αλλά ήξερε τα πάντα γι' αυτόν. Είχε γνωρίσει προσωπικά τον πατέρα και τον παππού του. Ο Άλεξ Πόρταλ ήταν το αναμενόμενο τέκνο των προγόνων του. Ένας άντρας κοντά στα σαράντα, ξανθός και γαλανομάτης, όπως όλοι οι Πόρταλ, αθλητικός, δυνατός στα σπορ, δίχως ίχνος φαντασίας. Ο Άλεξ Πόρταλ δεν είχε τίποτα το ασυνήθιστο – τυπικό δείγμα καλής αγγλικής πάστας.

Μα η γυναίκα του ήταν άλλο καπέλο. Ήταν, απ' ό,τι ήξερε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ, Αυστραλή. Ο Πόρταλ είχε ταξιδέψει στην Αυστραλία πριν από δυο χρόνια, την είχε γνωρίσει εκεί, κι αφού την παντρεύτηκε, την έφερε σπίτι. Η ίδια δεν είχε επισκεφθεί την Αγγλία πριν από τον γάμο της. Μολαταύτα, δεν έμοιαζε με καμιά απ' τις Αυστραλές που ο κύριος Σάτερθγουεϊτ είχε γνωρίσει στο παρελθόν.

Τώρα την παρατηρούσε, διακριτικά. Ενδιαφέρουσα γυναίκα – εξαιρετικά. Τόσο γαλήνια, κι όμως τόσο – ζωντανή. Ζωντανή! Αυτό ακριβώς! Όχι ακριβώς όμορφη – όχι, δεν την έλεγες όμορφη, αλλά είχε κάτι σαν ολέθρια μαγεία, μια μαγεία αδιάψευστη, που δε θα διέφευγε σε άντρα. Η αρσενική πλευρά του κυρίου Σάτερθγουεϊτ είχε τον λόγο επ' αυτού, μα η θηλυκή πλευρά (διότι ο κύριος Σάτερθγουεϊτ είχε σεβαστό απόθεμα θηλυκότητας) ήθελε με την ίδια ζέση να μάθει την απάντηση σε μια άλλη ερώτηση. *Για ποιον λόγο η κυρία Πόρταλ έβαφε τα μαλλιά της;*

Πιθανότατα, κανένας άλλος άντρας δε θα 'χε αντιληφθεί πως τα μαλλιά της ήταν βαμμένα, μα ο κύριος Σάτερθγουεϊτ το 'ξερε. Ήξερε κάθε λεπτομέρεια αυτού του είδους. Και η συγκεκριμένη τον γέμιζε απορία. Πολλές μελαψές γυναίκες βάφουν τα μαλλιά τους ξανθά· ποτέ δεν είχε πετύχει ξανθιά που να βάφει τα μαλλιά της μαύρα.

Κάθε της γνώρισμα του κέντριζε την περιέργεια. Μ' έναν τρόπο διαισθητικό κι αλλόκοτο, ήταν πεπεισμένος πως η γυναίκα αυτή ήταν είτε πανευτυχής είτε βαθιά δυστυχισμένη – αλλά δεν ήξερε ποιο απ' τα δύο, κι η άγνοια τον εκνεύριζε. Επιπλέον, η κυρία Πόρταλ ασκούσε μια παράξενη επιρροή στον σύζυγό της.

Τη λατρεύει, σκέφτηκε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ, αλλά καμιά φορά – ναι, τη φοβάται! Τρομερά ενδιαφέρον. Ενδιαφέρον και σπάνιο.

Ο Πόρταλ έπινε πολύ. Αυτό ήταν δεδομένο. Κι επίσης παρατηρούσε τη γυναίκα του με μια περίεργη ματιά όταν εκείνη δεν το συνειδητοποιούσε.

Άγχος, συλλογίστηκε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ. Ο τύπος υποφέρει από φοβερό άγχος. Κι εκείνη το ξέρει, αλλά δεν κάνει το παραμικρό για να το κατευνάσει.

Κι οι δυο τους του κινούσαν τρομερά την περιέργεια. Κάτι συνέβαινε που ο ίδιος αδυνατούσε να συλλάβει.

«Δώδεκα η ώρα», είπε ο Ίβσαμ. «Καλή χρονιά. Χρόνια πολλά – σε όλους. Μάλιστα, είναι πέντε μετά τα μεσάνυχτα... Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν περίμενε μαζί μας κι η νεολαία το νέο έτος».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να πέσανε όντως για ύπνο», είπε ήρεμα η γυναίκα του. «Κατά πάσα πιθανότητα χώνουν βούρτσες ή κάτι παρόμοιο στα κρεβάτια μας. Το βρίσκουν απίθανα διασκεδαστικό – ειλικρινά δεν καταλαβαίνω γιατί. Στα χρόνια μου, κανείς δε θα επέτρεπε τέτοια συμπεριφορά».

«Autre temps, autres moeurs»*, είπε ο Κόνγουεϊ στα γαλλικά, χαμογελώντας.

Ήταν ψηλός, με στρατιωτικό παράστημα. Κι αυτός κι ο Ίβσαμ εί-

---

* Άλλοι καιροί, άλλα ήθη. [Σ.τ.Μ.]

χαν βγει απ' το ίδιο καλούπι – τίμιοι, ηθικοί, καλοσυνάτοι άντρες, χωρίς ιδιαίτερη ευφυΐα.

«Στα νιάτα μου, όλοι πιανόμασταν χέρι με χέρι σε κύκλο και τραγουδούσαμε το “Auld Lang Syne”», εξακολούθησε η λαίδη Λόρα. «“Κι αν ξεχαστεί ποτέ κανείς...” – οι στίχοι μού φαίνονταν ανέκαθεν τόσο συγκινητικοί».

Όβσαμ μετακινήθηκε με μια έκφραση αμηχανίας.

«Αχ, Λόρα, κόφ' το», ψέλλισε. «Όχι εδώ πέρα».

Και διασχίζοντας τη μεγάλη σάλα όπου κάθονταν, άναψε άλλο ένα φως.

«Ανοσία μου», είπε η λαίδη Λόρα χαμηλόφωνα. «Μου θυμίζει τον φουκαρά τον κύριο Κάπελ, φυσικά. Καλή μου, μήπως ζεσταίνεστε πολύ με το τζάκι;»

Η Έλενορ Πόρταλ έκανε μια απότομη κίνηση.

«Ευχαριστώ. Θα μετακινήσω λίγο την καρέκλα μου».

Τι υπέροχη φωνή που είχε – μια απ' αυτές τις μπάσες, κελαρυστές φωνές που αφήνουν απόηχο στη μνήμη σου, σκέφτηκε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ. Τώρα το πρόσωπό της ήταν στη σκιά. Τι κρίμα.

Απ' το σημείο όπου καθόταν, ζωσμένο με σκιές, μίλησε πάλι.

«Ο κύριος... Κάπελ;»

«Ναι. Ο αρχικός ιδιοκτήτης του σπιτιού μας. Αυτοπυροβολήθηκε, ξέρεις – αχ! Εντάξει, Τομ, εφόσον δε θέλεις, δε θα πω κουβέντα. Το πλήγμα για τον Τομ ήταν μεγάλο, διότι, βεβαίως, ήταν εδώ όταν συνέβη. Κι εσείς εδώ δεν ήσαστε, σερ Ρίτσαρντ;»

«Μάλιστα, λαίδη Λόρα».

Ένα παλιό εκκρεμές στη γωνία βόγκηξε, ξεφύσηξε, ρέγχασε ασθματικά, κι έπειτα σήμανε δώδεκα.

«Καλή χρονιά, Τομ», γρύλισε διεκπεραιωτικά ο Όβσαμ.

Η λαίδη Λόρα τύλιξε το πλεκτό της με προσεχτικές κινήσεις.

«Λοιπόν, καλωσορίσαμε το νέο έτος», επισήμανε και πρόσθεσε κοιτώντας προς το μέρος της κυρίας Πόρταλ. «Τι λέτε κι εσείς, αγαπητή;»

Η Έλενορ Πόρταλ σηκώθηκε βιαστικά.

«Όρα για ύπνο, σαφώς», είπε με ανάλαφρο τόνο.

Είναι κατάχλωμη, συλλογίστηκε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ, καθώς σηκωνόταν κι ο ίδιος, και καταπίεστηκε με τα κηροπήγια. *Δεν είναι το φυσιολογικό της αυτή η χλωμάδα.*

Άναψε το κερί της και της το έδωσε με μια αμυδρή, κωμική, παλιομοδίτικη υπόκλιση. Εκείνη το πήρε απ' το χέρι του χωρίς να τον ευχαριστήσει κι άρχισε να ανεβαίνει αργά τη σκάλα.

Ξάφνου, μια τελείως αλλοπρόσαλλη παρόρμηση κυρίευσε τον κύριο Σάτερθγουεϊτ. Ήθελε να τρέξει στο κατόπι της να την καθησυχάσει, είχε το πιο περίεργο προαίσθημα ότι διέτρεχε κάποιου είδους κίνδυνο. Το αίσθημα καταλάγιασε, και ο ίδιος ντράπηκε. Τώρα εκείνος υπέφερε από άγχος.

Δεν είχε κοιτάξει τον άντρα της καθώς ανέβαινε τη σκάλα, μα τώρα γύρισε το κεφάλι και του έριξε μια επίμονη, διερευνητική ματιά, που ξεχειλίζει από μια παράξενη ένταση. Η ματιά επηρέασε τον κύριο Σάτερθγουεϊτ κατά τρόπο παράδοξο.

Άκουσε τον εαυτό του να καληνυχτίζει την οικοδέσποινα με τα-ραγμένη φωνή.

«Είμαι βέβαιη ότι το νέο έτος θα είναι *όντως* ευτυχές», έλεγε η λαίδη Λόρα. «Αλλά έχω την αίσθηση ότι το πολιτικό κλίμα βρίθιη σοβαρής αβεβαιότητας».

«Είμαι βέβαιος πως έχετε δίκιο», είπε με ειλικρίνεια ο κύριος Σάτερθγουεϊτ. «Απόλυτο δίκιο».

«Ελπίζω μόνο», εξακολούθησε η λαίδη Λόρα, δίχως να αλλάξει τόνο, «ότι ο πρώτος που θα δρασκελίσει το κατώφλι μας θα 'ναι μελαχρινός. Την ξέρετε αυτή την πρόληψη, έτσι δεν είναι, κύριε Σάτερθγουεϊτ; Όχι; Εντύπωση μου κάνει. Για να φέρεις γούρι σ' ένα σπιτικό, πρέπει ο πρώτος που θα μπει, με το νέο έτος, να 'ναι ένας μελαψός άντρας. Ω Θεούλη μου, ελπίζω να μη βρω κάτι *τρομερά* δυσάρεστο στο κρεβάτι μου. Δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη στα παιδιά. Είναι απίστευτα ζωνηρά».

Μ' ένα θλιμμένο, δυσσώωνο νεύμα, η λαίδη Λόρα άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα μεγαλόπρεπα.

Με την αποχώρηση των γυναικών, οι άντρες μετέφεραν τις καρέκλες πιο κοντά στα πυρωμένα κούτσουρα του μεγάλου, ανοιχτού τζακιού.

«Πείτε μου πόσο να σας βάλω», είπε ο Ίβσαμ φιλόξενα, κρατώντας ψηλά την καράφα του ουίσκι.

Αφού σερβιρίστηκαν, η κουβέντα επέστρεψε στο θέμα που είχε αποσιωπηθεί νωρίτερα.

«Τον ήξερες τον Ντέρεκ Κάπελ, έτσι δεν είναι, Σάτερθγουεϊτ;» ρώτησε ο Κόνγουεϊ.

«Ναι – λίγο».

«Κι εσύ, Πόρταλ;»

«Όχι, δεν τον γνώρισα ποτέ».

Το είπε τόσο άγρια, τόσο αμυντικά, που ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ύψωσε το βλέμμα έκπληκτος.

«Δε μ' αρέσει καθόλου να το αναφέρει η Λόρα», είπε ο Ίβσαμ μιλώντας αργά. «Μετά την τραγωδία, ξέρετε, το σπίτι αυτό πουλήθηκε σ' έναν μεγαλοβιομήχανο, ο οποίος τα μάζεψε κι έφυγε έπειτα από έναν χρόνο – δεν του ταίριαζε το μέρος, ή κάτι σχετικό. Κυκλοφορούσαν βέβαια ένα σωρό ανόητα κουτσομπολιά για το σπίτι ότι ήταν στοιχειωμένο, κι είχε κακή φήμη. Κι ύστερα, όταν μέσω της Λόρα πήρα την έδρα του Ουέστ Κίντλμπι, εννοείται πως έπρεπε να μετακομίσουμε σ' αυτά τα μέρη, και η εύρεση του κατάλληλου σπιτιού ήταν ακανθώδες ζήτημα. Το Ρόιστον πουλιόταν φτηνά, και, βασικά, με τα πολλά το αγόρασα. Όλα αυτά για τα φαντάσματα είναι χαζομάρες, μολαταύτα δεν είναι ωραίο να σου θυμίζουν ότι μένεις στο σπίτι όπου ένας φίλος σου τίναξε τα μυαλά του στον αέρα. Ο δόλιος ο Ντέρεκ – δε θα μάθουμε ποτέ γιατί το 'κανε».

«Δεν είναι ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος που αυτοκτονεί χωρίς να δίνει κάποιον συγκεκριμένο λόγο», είπε με βαριά φωνή ο Άλεξ Πόρταλ.

Σηκώθηκε κι έβαλε άλλο ένα ουίσκι – γενναία δόση.

Κάτι δεν πάει καλά μ' αυτόν τον τύπο, συλλογίστηκε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ. Καθόλου καλά. Μακάρι να 'ξερα τι τρέχει.

«Να πάρει!» είπε ο Κόνγουεϊ. «Άκου πώς λυσομανάει. Τι νύχτα κι αυτή».

«Ιδανική για να ξεμυτίσουν τα φαντάσματα», είπε ο Πόρταλ μ' ένα ριψοκίνδυνο γέλιο. «Όλοι οι δαίμονες της Κόλασης ξαμολήθηκαν απόψε».

«Σύμφωνα με τη λαίδη Λόρα, ακόμα κι ο πιο κατάμαυρος από δαύτους θα μας έφερνε γούρι», σχολίασε γελώντας ο Κόνγουεϊ. «Ακούστε χαμό!»

Ο άνεμος ύψωσε άλλον ένα τρομαχτικό ολολυγμό, κι έπειτα, καθώς έσβηνε, τρία κοφτά χτυπήματα ακούστηκαν στη μεγάλη, ξύλινη εξώπορτα.

Όλοι ανακάθισαν μ' ένα τίναγμα.

«Ποιος μπορεί να είναι μες στη μαύρη νύχτα;» αναφώνησε ο Ίβσαμ.

Η ομήγυρη αντάλλαξε ματιές.

«Θα ανοίξω εγώ», είπε ο Ίβσαμ. «Οι υπηρέτες έχουν πέσει για ύπνο».

Προχώρησε βιαστικά ως την πόρτα, τράβηξε με κόπο τους βαριούς σύρτες, και με τα πολλά άνοιξε. Ένα κύμα παγερού αέρα εισέβαλε στη σάλα.

Μπροστά του, πλαισιωμένος απ' το άνοιγμα της πόρτας, στεκόταν ένας άντρας, ψηλός και λυγερόκορμος. Στα παρατηρητικά μάτια του κυρίου Σάτερθγουεϊτ, εξαιτίας ενός παιχνιδιού του βιτρό στο πάνω μέρος της πόρτας, φάνταζε ντυμένος μ' όλα τα χρώματα της ίριδας. Έπειτα, με το πρώτο βήμα του στο χολ, φανερώθηκε ένας λιγνός, μελαχρινός άντρας, με αμφίεση αυτοκινητιστή.

«Ζητώ ταπεινά συγγνώμη για την εισβολή», είπε ο άγνωστος με μια γαλήνια, ευχάριστη φωνή. «Αλλά το αμάξι μου έμεινε. Η βλάβη δεν είναι σοβαρή, ο σοφέρ μου έχει επιληφθεί της κατάστασης, αλλά οι επισκευές θα πάρουν μια δυο ώρες, και κάνει καταραμένο κρύο—»

Σώπασε, κι ο Ίβσαμ έσπευσε να πάρει τον λόγο.

«Είμαι σίγουρος. Περάστε, πάρτε ένα ποτό. Μπορούμε να βοηθήσουμε καθόλου με το αμάξι σας;»

«Όχι, ευχαριστώ. Ο σοφέρ μου ξέρει τι κάνει. Παρεμπιπτόντως, λέγομαι Κουίν – Χάρλεϊ Κουίν».

«Καθίστε, κύριε Κουίν», είπε ο Ίβσαμ. «Από δω ο σερ Ρίτσαρντ Κόνγουεϊ, ο κύριος Σάτερθγουεϊτ. Εγώ λέγομαι Ίβσαμ».

Ο κύριος Κουίν ανταπέδωσε τις συστάσεις, και σωριάστηκε στην καρέκλα που ο φιλόξενος Ίβσαμ είχε φέρει προς το τζάκι. Με το που κάθισε, ένα οπτικό φαινόμενο της φωτιάς έριξε μια λωρίδα σκιάς στο πρόσωπό του, που έδινε σχεδόν την αίσθηση ότι φορούσε μάσκα.

Ο Ίβσαμ έριξε μερικά ακόμα κούτσουρα στη φωτιά.

«Κάτι να πιείτε;»

«Ευχαριστώ».

Ο Ίβσαμ τού έφερε το ουίσκι, και δίνοντας το ποτήρι ρώτησε: «Ωστε ξέρετε καλά τα κατατόπια μας, κύριε Κουίν;»

«Είχα περάσει απ' αυτά τα μέρη πριν από μερικά χρόνια».

«Αλήθεια;»

«Ναι – η έπαυλη ανήκε τότε σ' έναν τύπο ονόματι Κάπελ».

«Α, ναι!» είπε ο Ίβσαμ. «Ο δύσμοιρος Ντέρεκ Κάπελ. Τον ξέρατε προσωπικά;»

«Ναι, τον ήξερα».

Ο αέρας του Ίβσαμ υπέστη μια αμυδρή αλλαγή, σχεδόν ανεπαίσθητη σε όποιον δεν είχε μελετήσει τον αγγλικό χαρακτήρα. Πρωτίτερα, ο τρόπος του εμπειρείχε μια ήπια συστολή, που τώρα παραμερίστηκε. Ο κύριος Κουίν γνώριζε τον Ντέρεκ Κάπελ. Ήταν φίλος φίλου, και ως εκ τούτου, ήταν φερέγγυος και πλήρως αξιόπιστος.

«Συνταρακτική η όλη υπόθεση», είπε με τόνο εμπιστευτικό. «Μόλις τώρα μιλούσαμε για την περίπτωση του. Σας μιλώ ειλικρινά, αυτό το σπίτι αγοράστηκε σχεδόν σε πείσμα της θέλησής μου. Αν υπήρχε οτιδήποτε άλλο που να αρμόζει στις ανάγκες μας... αλλά, βλέπετε, ήταν το μόνο που βρήκαμε. Ήμουν εδώ το βράδυ

που αυτοπυροβολήθηκε – όπως κι ο Κόνγουεϊ, και, στον λόγο της τιμής μου, ανέκαθεν περίμενα ότι θα δω το φάντασμά του να κόβει βόλτες».

«Καθ' όλα ανεξήγητη υπόθεση», είπε ο κύριος Κουίν, μιλώντας αργά, με έμφαση, κι έπειτα σώπασε, σαν ηθοποιός που 'χει μόλις ξεστομίσει βαρυσήμαντη ατάκα.

«Όπως τα λέτε, ανεξήγητη», πετάχτηκε ο Κόνγουεϊ. «Ζοφερό μυστήριο – κι έτσι θα παραμείνει».

«Αναρωτιέμαι αν έχετε δίκιο», είπε ανέμελα ο κύριος Κουίν. «Πείτε μου, όμως, σερ Ρίτσαρντ, τι λέγατε προτού σας διακόψω;»

«Συνταρακτικό – δε βρίσκω άλλη λέξη για το περιστατικό. Έχεις έναν άνθρωπο στο άνθος της ηλικίας του, πρόσχαρο, εύθυμο, απολύτως ξέγνοιαστο. Πέντ' έξι παλιόφιλοι φιλοξενούνται στο σπίτι του. Ο ίδιος περιχαρής στο δείπνο, όλο κάνει σχέδια για το μέλλον. Κι απ' την τραπεζαρία πηγαίνει ευθύς στην κρεβατοκάμαρά του, παίρνει ένα περίστροφο από ένα συρτάρι κι αυτοκτονεί. Γιατί; Κανείς ποτέ δεν έμαθε τον λόγο. Κι ούτε πρόκειται να τον μάθουμε».

«Δε σας φαίνεται κάπως γενικόλογη αυτή η δήλωση, σερ Ρίτσαρντ;» ρώτησε χαμογελώντας ο κύριος Κουίν.

Ο Κόνγουεϊ τον κοίταξε επίμονα.

«Τι εννοείτε; Δεν καταλαβαίνω».

«Ένα πρόβλημα δεν είναι κατ' ανάγκην άλυτο επειδή δεν έχει βρεθεί η λύση του».

«Οχι! Ελάτε τώρα, εφόσον δε βγήκε άκρη όταν συνέβη, είναι μάλλον απίθανο να προκύψει εξήγηση τώρα – δέκα χρόνια μετά».

Ο κύριος Κουίν αντέδρασε μ' ένα ήπιο αρνητικό νεύμα.

«Διαφωνώ. Τα αποδεικτικά στοιχεία της ιστορίας σας διαψεύδουν. Ο ιστορικός που είναι σύγχρονος των γεγονότων ποτέ δεν καταγράφει την ιστορία με την αυθεντικότητα των κατοπινών ιστορικών. Είναι θέμα εύρεσης του αληθινού οπτικού σημείου – πρέπει να δεις τα πράγματα στις πραγματικές τους διαστάσεις. Αν θέλετε, το όλο εγχείρημα, όπως και καθετί άλλο, είναι ζήτημα σχετικότητας».

Ο Άλεξ Πόρταλ έγειρε προς τα μπρος, με το πρόσωπο κυριευμένο από επώδυνους σπασμούς.

«Έχετε δίκιο, κύριε Κουίν», ανέκραξε, «έχετε δίκιο. Ο χρόνος δεν καταστρέφει τα ερωτήματα – απλώς τα θέτει εκ νέου, με άλλη μορφή».

Ο Ίβσαμ άκουγε μ' ένα μειδίαμα ανοχής.

«Θέλετε να πείτε, κύριε Κουίν, πως, αν απόψε διεξάγουμε, φερειπείν, μια έρευνα ως προς τις συνθήκες θανάτου του Ντέρεκ Κάπελ, θα είναι εξίσου πιθανό να προσεγγίσουμε την αλήθεια όσο και το βράδυ του θανάτου του;»

«Πιο πιθανό, κύριε Ίβσαμ. Η προσωπική εξίσωση έχει σε μεγάλο βαθμό ακυρωθεί, και θα θυμάστε τα γεγονότα ως γεγονότα, χωρίς να αποζητάτε την εφαρμογή της ερμηνείας σας σε δαύτα».

Ο Ίβσαμ συνοφρυώθηκε όλο αμφιβολία.

«Χρειάζεται ένα σημείο αφετηρίας, φυσικά», είπε ο κύριος Κουίν, με τη σιγανή, γαλήνια φωνή του. «Το σημείο αφετηρίας είναι συχνά μια θεωρία. Κάποιος από σας πρέπει να έχει μια θεωρία, είμαι βέβαιος. Μήπως εσείς, σερ Ρίτσαρντ;»

Ο Κόνγγουεϊ έσμιξε τα φρύδια, σε βαθιά περίσκεψη.

«Μα, ασφαλώς», είπε, με τόνο απολογίας, «νομίζαμε – εννοείται πως όλοι νομίζαμε– ότι πρέπει να 'ταν κάποια γυναίκα στη μέση. Κατά κανόνα, είτε αυτό θα φταίει, είτε κάποιο οικονομικό πρόβλημα, έτσι δεν είναι; Και σαφώς δεν ήταν τα λεφτά. Κανένα σχετικό πρόβλημα. Οπότε – τι άλλο θα μπορούσε να 'ταν;»

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ανακάθισε μ' ένα τίναγμα. Είχε σκύψει ελαφρώς προς τα μπρος, για να συνεισφέρει κι ο ίδιος ένα σχόλιο στη συζήτηση, και, μόλις έγειρε το σώμα, είδε μια γυναικεία μορφή να λουφάζει πίσω απ' την κουρπαστή του πρώτου ορόφου. Ήταν κουλουριασμένη πάνω στα κάγκελα, άορατη σε όλους εκτός απ' τον ίδιο, λόγω της θέσης του, και κρυφάκουγε εμφανώς, με τεταμένη προσοχή, τα όσα λέγονταν στη σάλα. Ήταν τόσο αμετακίνητη η μορφή της, που μετά βίας πίστευε τις αποδείξεις των ίδιων των ματιών του.

Αλλά το ύφασμα του φουστανιού τού ήταν καθ' όλα γνώριμο – ένα μπροκάρ, παλιομοδίτικο. Η Έλενор Πόρταλ.

Κι αίφνης όλα τα γεγονότα της βραδιάς μπήκαν θαρρείς σε σειρά – η άφιξη του κυρίου Κουίν, που δεν ήταν ευτυχής συγκυρία, αλλά η εμφάνιση ενός ηθοποιού που ακούει το σινιάλο απ' τη σκηνή. Μια θεατρική παράσταση εκτυλισσόταν απόψε στη μεγάλη σάλα του Ρόιστον – ένα έργο απόλυτα αληθινό, καθώς ένας εκ των ηθοποιών ήταν νεκρός. Ω, ναι! Ο Ντέρεκ Κάπελ είχε ρόλο στην παράσταση. Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ήταν βέβαιος γι' αυτό.

Και το ίδιο άξαφνα, του ήρθε μια νέα επιφοίτηση. Το όλο θέατρο ήταν έργο του κυρίου Κουίν. Αυτός ήταν ο σκηνοθέτης της παράστασης – αυτός έδινε στους ηθοποιούς τις ατάκες τους. Βρισκόταν στον μυχό του μυστηρίου και κινούσε τα νήματα, υποτάσσοντας τις μαριονέτες στο θέλημά του. Ήξερε τα πάντα, μέχρι και την παρουσία της γυναίκας που καθόταν σκυφτή πίσω απ' την ξυλόγλυπτη κουρπαστή. Ναι, ήξερε τα πάντα.

Αφού έγειρε στη ράχη της καρέκλας του, ασφαλής στον ρόλο του κοινού, ο κύριος Σάτερθγουεϊτ παρακολούθησε το έργο που διαδραματιζόταν μπρος στα μάτια του. Ήρεμα, όλο φυσικότητα, ο κύριος Κουίν τραβούσε τους σπάγγους, θέτοντας τις μαριονέτες του εν κινήσει.

«Μια γυναίκα – μάλιστα», ψέλλισε σκεπτικά. «Είχε γίνει λόγος για καμιά γυναίκα στη διάρκεια του δείπνου;»

«Μα φυσικά», αναφώνησε ο Ίβσαμ. «Μας ανήγγειλε τους αρραβώνες του. Αυτό είναι που κάνει ό,τι έγινε στη συνέχεια να φαντάζει καθαρή τρέλα. Ήταν κατενθουσιασμένος. Μας είπε πως δε θα το ανακοίνωναν ακόμα – αλλά άφησε να εννοηθεί ότι ήταν υποψήφιος για μερίδιο κληρονομιάς στο Μπένεντικ».

«Εννοείται πως όλοι μαντέψαμε ποια ήταν η νεαρά», είπε ο Κόνγουεϊ. «Η Μάρτζορι Ντιλκ. Συμπαθέστατη κοπέλα».

Θα έλεγε κανείς πως ήταν η σειρά του κυρίου Κουίν να μιλήσει, μα αυτός παρέμεινε σιωπηλός, και κάτι στη σιωπή του είχε έναν αλλόκοτο αέρα πρόκλησης. Ήταν λες κι αμφισβητού-

σε την πρωτύτερη δήλωση. Ως εκ τούτου, ο Κόνγουεϊ έλαβε θέση άμυνας.

«Τι άλλο θα μπορούσε να 'ταν; Ε, Ίβσαμ;»

«Δεν ξέρω», είπε αργά ο Τομ Ίβσαμ. «Τι ακριβώς είχε πει, να δεις; Κάτι για την πιθανή κληρονομιά—ότι δεν μπορούσε να μας αποκαλύψει τ' όνομα της κοπέλας μέχρι να λάβει την άδειά της— πως δε θα το κοινοποιούσαν ακόμα. Θυμάμαι να λέει ότι είχε διαβολεμένη τύχη. Ήθελε οι δυο του παλιόφιλοι να ξέρουν πως, τέτοιοι καιρό του χρόνου, θα ήταν ευτυχής οικογενειάρχης. Φυσικά, υποθέσαμε πως επρόκειτο για τη Μάρτζορι. Ήταν στενοί φίλοι, κι είχε κυκλοφορήσει κάμποσο μαζί της».

«Το μόνο πρόβλημα...» είπε ο Κόνγουεϊ και κόμπιασε.

«Τι θα έλεγες, Ντικ;»

«Βασικά, θέλω να πω, ήταν παράξενο κατά κάποιον τρόπο το ότι, αν όντως επρόκειτο για τη Μάρτζορι, οι αρραβώνες δεν είχαν αναγγελθεί ευθύς εξαρχής. Θέλω να πω, προς τι η μυστικοπάθεια; Εμένα μου φαίνεται πιο πιθανό να ήταν κάποια παντρεμένη— ξέρετε τι λέω, κάποια που είχε μόλις χηρέψει, ή που βρισκόταν εν μέσω διαζυγίου».

«Όντως», είπε ο Ίβσαμ. «Αν ήταν έτσι τα πράγματα, βεβαίως, δεν μπορούσαν να ανακοινώσουν τους αρραβώνες απ' την πρώτη στιγμή. Και να σου πω, τώρα που τα θυμάμαι, δε νομίζω ότι βλεπόταν και πολύ με τη Μάρτζορι. Οι έξοδοί τους ήταν το προηγούμενο έτος. Θυμάμαι να σκέφτομαι ότι οι σχέσεις τους σαν να είχαν ψυχραθεί».

«Περίεργο», είπε ο κύριος Κουίν.

«Πράγματι— λες και κάποιος είχε παρεισφρήσει ανάμεσά τους».

«Μια άλλη γυναίκα», είπε σκεπτικός ο Κόνγουεϊ.

«Να πάρει», είπε ο Ίβσαμ. «Ξέρεις, το βράδυ εκείνο ο Ντέρεκ είχε κάτι το σχεδόν άσεμνα ξεκαρδιστικό. Έμοιαζε σχεδόν μεθυσμένος από ευτυχία. Κι ωστόσο—δεν μπορώ να εξηγήσω επακριβώς αυτό που εννοώ— είχε και μια αλλόκοτη όψη ανυπακοής».

«Σαν κάποιον που απηφά τη Μοίρα», είπε ο Άλεξ Πόρταλ με βαριά φωνή.

Άραγε μιλούσε για τον Ντέρεκ Κάπελ – ή για τον εαυτό του; Κοιτώντας τον, ο κύριος Σάτερθγουεϊτ έκλινε προς το δεύτερο ενδεχόμενο. Όντως, αυτό ενσάρκωνε ο Άλεξ Πόρταλ – τον άνθρωπο που αφηπά τη Μοίρα.

Η φαντασία του, θολωμένη απ' το ποτό, ανταποκρίθηκε άξαφνα στην πινελιά της ιστορίας που θύμιζε τη δική του κρυφή εμμονή.

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ύψωσε τα μάτια. Η γυναίκα ήταν ακόμα εκεί. Παρατηρούσε, κρυφάκουγε – πάντα ασάλευτη, πετρωμένη, σαν νεκρή.

«Αληθέστατο», είπε ο Κόνγουεϊ. «Ο Κάπελ ήταν όντως ενθουσιασμένος – σε παράδοξο βαθμό. Θα τον περιέγραφα ως άνθρωπο που 'χε ποντάρει πολλά λεφτά κι είχε κερδίσει παρά τις συνταρακτικά δυσοίωνες πιθανότητες».

«Μήπως σύναζε το θάρρος του γι' αυτό που 'χε αποφασίσει να κάνει;» πρότεινε ο Πόρταλ.

Και σαν να τον υποκινούσε κάποιος συνειρμός, σηκώθηκε και γέμισε πάλι το ποτήρι του.

«Ούτε κατά διάνοια», είπε απότομα ο Ίβσαμ. «Θα ορκιζόμουν πως δεν του περνούσε καν απ' το μυαλό. Έχει δίκιο ο Κόνγουεϊ. Σαν τζογαδόρος που κέρδισε ενάντια στα προγνωστικά, και δεν πιστεύει στην τύχη του – αυτός ήταν ο αέρας του».

Ο Κόνγουεϊ έκανε μια αποθαρρυντική χειρονομία.

«Κι ωστόσο...» είπε. «Δέκα λεπτά μετά...»

Απόμειναν να κάθονται αμίλητοι. Ο Ίβσαμ κατέβασε τη γροθιά του με κρότο στο τραπέζι.

«Κάτι πρέπει να συνέβη σε εκείνο το δεκάλεπτο», ανέκραξε. «Είναι βέβαιο! Τι, όμως; Ας ξαναπιάσουμε το περιστατικό με προσοχή. Ήμαστε όλοι μαζί και κουβεντιάζαμε. Στα μισά της κουβέ-ντας, ο Κάπελ σηκώθηκε άξαφνα κι έφυγε απ' τη σάλα—»

«Γιατί;» είπε ο κύριος Κουίν.

Η διακοπή σαν να τάραξε τον Ίβσαμ.

«Πώς είπατε;»

«Ρώτησα απλώς: γιατί;» είπε ο κύριος Κουίν.

Ο Ίβσαμ συνοφρυώθηκε απ' την προσπάθεια της ανάκλησης.

«Δεν είχε φανεί ουσιώδης –τη δεδομένη στιγμή– α, ναί! Φυσικά – το ταχυδρομείο. Δε θυμάστε που χτύπησε το κουδούνι, κι ήμασταν όλοι περιχαρείς; Είχαμε αποκλειστεί τρεις μέρες με τον χιονιά, μην ξεχνάτε. Η βαρύτερη χιονοθύελλα για δεκαετίες. Όλοι οι δρόμοι αδιάβατοι. Ούτε εφημερίδες, ούτε αλληλογραφία. Κι ο Κάπελ πήγε να δει μήπως είχε έρθει κάτι με τα πολλά, και παρέλαβε μια ολόκληρη στοίβα. Εφημερίδες, γράμματα. Άνοιξε την εφημερίδα να δει αν υπήρχαν ειδήσεις κι έπειτα ανέβηκε με την αλληλογραφία. Έπειτα από τρία λεπτά, ακούσαμε έναν πυροβολισμό... Ανεξήγητο – απολύτως ανεξήγητο».

«Καθόλου ανεξήγητο», είπε ο Πόρταλ. «Εξυπακούεται ότι ο άνθρωπος έλαβε απρόσμενα μαντάτα σε κάποιο γράμμα. Εγώ θα το έλεγα προφανές».

«Α! Μην θαρρείς πως μας ξέφυγε κάτι τόσο οφθαλμοφανές. Ήταν μια απ' τις πρώτες ερωτήσεις του ιατροδικαστή. *Όμως, ο Κάπελ δεν άνοιξε κανένα από τα γράμματα.* Η στοίβα βρέθηκε άθικτη στη σιφονιέρα του».

Ο Πόρταλ πήρε μια όψη περίλυπη.

«Είστε βέβαιοι ότι δεν άνοιξε ούτε ένα; Μήπως το κατέστρεψε αφού το διάβασε;»

«Όχι, είμαι πεπεισμένος. Βέβαια, αυτή θα ήταν η φυσική λύση του μυστηρίου. Όχι, όλα τα γράμματα, ένα προς ένα, βρέθηκαν άθικτα. Ούτε τα έκαψε ούτε τα έσκισε. Δεν ήταν καν αναμμένο το τζάκι στην κάμαρα».

Ο Πόρταλ κούνησε το κεφάλι.

«Απίστευτο».

«Φρικαλέα υπόθεση, γενικά», είπε ο Ίβσαμ χαμηλόφωνα. «Ο Κόνγουεϊ κι εγώ ανεβήκαμε μόλις ακούσαμε τον πυροβολισμό, και τον βρήκαμε. Σας μιλώ ειλικρινά, έμεινα εμβρόντητος».

«Οπότε το μόνο που μπορούσατε να κάνετε είναι να καλέσετε την αστυνομία, υποθέτω;» είπε ο κύριος Κουίν.

«Το Ρόιστον δε διέθετε τηλέφωνο τότε. Το έβαλα εγώ, όταν αγό-

ρασα την έπαυλη. Όχι, από ευτυχή συγκυρία, ο αστυφύλακας του διαμερίσματος βρισκόταν στην κουζίνα την ίδια στιγμή. Ένα απ' τα σκυλιά –τον θυμάσαι τον φουκαρά τον γερο-Ρόβερ, Κόνγουεϊ;– το 'χε σκάσει την προτεραία. Ένας διερχόμενος αχθοφόρος τον είχε βρει θαμμένο μες στο χιόνι και τον είχε πάει στο αστυνομικό τμήμα. Τον αναγνώρισαν, ανήκε στον Κάπελ, που μάλιστα του είχε αδυναμία, κι ο αστυφύλακας τον έφερε σπίτι. Είχε μόλις φτάσει, όταν ακούστηκε ο πυροβολισμός. Μας γλίτωσε από μεγάλο μπελά».

«Θεέ μου, τι χιονιάς κι εκείνος», είπε νοσταλγικά ο Κόνγουεϊ. «Τέτοια εποχή πρέπει να 'ταν, σωστά; Αρχές Γενάρη».

«Φεβρουάριος ήταν, νομίζω. Για να σκεφτώ – λίγο καιρό μετά, πήγαμε ταξίδι στο εξωτερικό».

«Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι ήταν Γενάρης. Ο κυνηγός μου, ο Νεντ –τον θυμάσαι τον Νεντ;– είχε κουτσαθεί σ' ένα ατύχημα στα τέλη του Γενάρη. Και πρέπει να 'ταν αμέσως έπειτα απ' αυτή την υπόθεση».

«Τότε, πρέπει να συνέβη τέλη Γενάρη. Περίεργο το πόσο δυσκολεύεσαι να θυμηθείς ακριβείς ημερομηνίες μετά την πάροδο μερικών ετών».

«Απ' τα δυσκολότερα πράγματα στον κόσμο», είπε ο κύριος Κουίν, με τόνο φιλοκουβέντας. «Εκτός κι αν βρεις ένα ορόσημο, ή κάποιο σημαίνον δημόσιο γεγονός – τη δολοφονία ενός εστεμμένου ή μια πολύκροτη δίκη δολοφόνου».

«Μα φυσικά», αναφώνησε ο Κόνγουεϊ, «έγινε αμέσως πριν από τη δίκη των Άπλτον».

«Αμέσως μετά, δεν εννοείς;»

«Όχι, όχι, δε θυμάσαι –ο Κάπελ τούς ήξερε τους Άπλτον– είχε μείνει στο μέγαρο του γερο-Άπλτον την περασμένη άνοιξη – μόλις μια βδομάδα πριν από τον θάνατό του. Τον μελετούσε ένα βράδυ – τι στραβόξυλο ήταν, και πόσο πρέπει να υπέφερε μια νέα, όμορφη γυναίκα σαν την κυρία Άπλτον απ' τα δεσμά του γάμου με δαύτον. Δεν υπήρχε η παραμικρή υποψία ότι η σύζυγος τον είχε ξεκάνει».

«Μα τον άγιο, δίκιο έχεις. Θυμάμαι να διαβάζω τη σχετική παράγραφο στην εφημερίδα, που έλεγε ότι είχε δοθεί εντολή για εκταφή. Θα 'ταν την ίδια ακριβώς μέρα – θυμάμαι μόνο να το διαβάζω με μισό μυαλό, ξέρεις τι λέω, ενώ τ' άλλο μισό αναρωτιόταν τι να 'χε συμβεί στον φουκαρά τον γερο-Ντέρεκ, που κειτόταν νεκρός απάνω».

«Σύνηθες, μα όλως αλλόκοτο φαινόμενο», επισήμανε ο κύριος Κουίν. «Σε στιγμές έντονου άγχους, το μυαλό εστιάζει σε κάτι το ασήμαντο, το οποίο μπορεί να ανακαλεί χρόνια μετά με απόλυτη πιστότητα, σαν να το εξωθεί στη θύμηση η νοητική αγωνία της στιγμής. Μπορεί να είναι μια καθ' όλα άσχετη λεπτομέρεια, όπως το σχέδιο μιας ταπετσαρίας – αλλά μένει αξέχαστο».

«Μου κάνει τρομερή εντύπωση που το αναφέρετε, κύριε Κουίν», είπε ο Κόνγουεϊ. «Τώρα που μιλούσατε, αίφνης αισθάνθηκα σαν να βρισκόμουν πάλι στην κρεβατοκάμαρα του Ντέρεκ Κάπελ – με τον Ντέρεκ νεκρό στο πάτωμα – κι είδα με απόλυτη ευκρίνεια το ψηλό δέντρο έξω απ' το παράθυρο, και τη σκιά που έριχνε στο χιόνι του κήπου. Ναι, το φεγγαρόφως, το χιόνι και τον ίσκιο του δέντρου, λες και τα βλέπω τώρα, αυτή τη στιγμή. Μα τον Θεό, θα μπορούσα να τα ζωγραφίσω, κι ωστόσο, την ώρα εκείνη, δεν είχα καν αντιληφθεί πως τα κοιτούσα».

«Η κάμαρά του ήταν η μεγάλη, πάνω απ' τη βεράντα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο κύριος Κουίν.

«Ναι, και το δέντρο ήταν η μεγάλη οξιά, εκεί που στρίβει η ράμπα».

Ο κύριος Κουίν έγενεψε καταφατικά, σαν με πλήρη ικανοποίηση. Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ένωθε παράδοξα συνεπαρμένος. Ήταν πεπεισμένος πως κάθε λέξη, κάθε διακύμανση στη χροιά της φωνής του Κουίν ξεχειλίζει σημασία. Κάπου οδηγούσε τη συζήτηση – ο κύριος Σάτερθγουεϊτ δεν ήξερε το πού ακριβώς, αλλά ήταν βέβαιος ως προς το ποιος κινούσε τα νήματα.

Μια σύντομη παύση ακολούθησε, κι έπειτα ο Ίβσαμ επανήλθε στο πρωτότερο ζήτημα.

«Αυτή την υπόθεση Άπλτον τώρα τη θυμάμαι ολοκάθαρα. Είχε προκαλέσει μεγάλη αίσθηση. Η σύζυγος αθωώθηκε, έτσι δεν είσαι; Όμορφη γυναίκα, κατάξανθη – ολόλευκη».

Σχεδόν παρά τη θέλησή τους, τα μάτια του κυρίου Σάτερθγουεϊτ αποζήτησαν τη γονατιστή μορφή στο πάνω πάτωμα. Να 'ταν ιδέα του, ή μόλις την είχε δει να μαζεύεται λιγάκι, σαν να 'χε δεχτεί χτύπημα; Είδε όντως ένα χέρι να γλιστρά προς το τραπεζομάντιλο – κι έπειτα να μένει ακίνητο;

Ένας κρότος από σπασμένο γυαλί αντήχησε στον χώρο. Η καράφα είχε γλιστρήσει απ' το χέρι του Άλεξ Πόρταλ, καθώς γέμιζε το ποτήρι του.

«Να πάρει – χίλια συγγνώμη σάς ζητώ. Δεν ξέρω τι μου 'ρθε». Ο Ίβσαμ διέκοψε απότομα τις απολογίες του.

«Δεν τρέχει τίποτα – ειλικρινά, παλιόφιλε. Παράξενο, όμως – αυτός ο κρότος κάτι μου θύμισε. Το ίδιο δεν είχε κάνει κι εκείνη; Η κυρία Άπλτον; Δεν είχε σπάσει την καράφα του πόρτο;»

«Ναι. Ο γερο-Άπλτον έπινε ένα ποτηράκι πόρτο –μόνο ένα– κάθε βράδυ. Την επομένη του θανάτου του, ένας απ' τους υπηρέτες την είδε να βγάζει την καράφα και να τη σπάει επί τούτου. Φυσικά, οι υπηρέτες άρχισαν να την κουβεντιάζουν. Όλοι τους ήξεραν πως ο γάμος της ήταν φριχτά δυστυχημένος. Οι φήμες φούντωναν ολοένα, και στο τέλος, μήνες κατόπιν, κάτι συγγενείς του έκαναν αίτηση για εκταφή. Και πράγματι, ο γέρος είχε πεθάνει από δηλητήριο. Αρσενικό δεν ήταν;»

«Όχι – στρυχνίνη νομίζω. Δεν έχει σημασία. Οπότε, βεβαίως, το πράγμα ήταν ολοφάνερο. Μόνο ένα άτομο μπορούσε να τον δηλητηριάσει. Η κυρία Άπλτον δικάστηκε, κι αθωώθηκε περισσότερο λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων, παρά χάρη σε κάποιο φοβερό τεκμήριο αθωότητας. Με άλλα λόγια, στάθηκε τυχερή. Ναι, δε νομίζω ότι υπάρχει σοβαρή αμφιβολία ως προς το ότι τον ξέκανε. Τι απέγινε ύστερα;»

«Μετανάστευσε στον Καναδά, νομίζω. Ή μήπως στην Αυστραλία; Είχε έναν θείο, ή κάτι παρόμοιο, που προσφέρθηκε να τη φι-

λοξενήσει. Το καλύτερο που μπορούσε να κάνει, δεδομένων των συνθηκών».

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ είχε μαγευτεί με το δεξί χέρι του Άλεξ Πόρταλ, που κρατούσε το ποτήρι. Με τη δύναμη το έσφιγγε.

Θα το σπάσεις κι αυτό όπου να 'ναι, αν δε δείξεις προσοχή, συλλογίστηκε ο κύριος Σάτερθγουεϊτ. Πόπο, τι συναρπαστική βραδιά.

Ο Ίβσαμ σηκώθηκε και γέμισε το ποτήρι του.

«Βασικά, δεν έχουμε πλησιάσει ιδιαίτερα στην εξήγηση για την αυτοκτονία του φουκαρά του Ντέρεκ Κάπελ», σχολίασε. «Η έρευνα δεν υπήρξε φοβερά επιτυχής – έτσι δεν είναι, κύριε Κουίν;»

Ο κύριος Κουίν γέλασε...

Το γέλιο του ήταν παράξενο, χλευαστικό – κι ωστόσο λυπημένο. Όλοι ανακάθισαν στο άκουσμά του.

«Ζητώ συγγνώμη», είπε. «Ζείτε ακόμα στο παρελθόν, κύριε Ίβσαμ. Η προειλημμένη σας άποψη εξακολουθεί να σας εμποδίζει. Εγώ, ωστόσο, ο εξωτερικός παράγων, ο ξένος που απλώς έτυχε να περάσει, βλέπω μόνο δεδομένα!»

«Δεδομένα;»

«Ναι, δεδομένα».

«Τι εννοείτε;» ρώτησε ο Ίβσαμ.

«Βλέπω μια ξεκάθαρη αλληλουχία γεγονότων, τα οποία σκιαγραφήσατε, χωρίς ωστόσο να αντιληφθείτε τη σημασία τους. Ας γυρίσουμε δέκα χρόνια πίσω, κι ας δούμε τι βλέπουμε – ανενόχλητοι από ιδέες κι αισθήματα».

Ο κύριος Κουίν είχε σηκωθεί απ' την καρέκλα του. Φάνταζε πανύψηλος. Η φωτιά ηπιδούσε νευρικά πίσω απ' την πλάτη του. Βάλθηκε να μιλά με σιγανή, επιβλητική φωνή.

«Βρίσκεστε σε δείπνο. Ο Ντέρεκ Κάπελ αναγγέλλει τους αρραβώνες του. Τότε θεωρούσατε πως θα παντρευόταν τη Μάρτζορι Ντικ. Τώρα, δεν είστε τόσο βέβαιος. Ο οικοδεσπότης σας διακατέχεται απ' την ταραχή του ανθρώπου που αφήφισε επιτυχώς τη Μοίρα – με άλλα λόγια, του ανθρώπου που κέρδισε ένα μεγάλο στοίχημα ενάντια σε σοβαρά προγνωστικά. Και τότε χτυπά το κου-

δούνι. Πηγαίνει να παραλάβει την αργοπορημένη αλληλογραφία του. Δεν ανοίγει τα γράμματα, μα όλοι σας επισημαίνετε πως *άνοιξε την εφημερίδα για να ρίξει μια ματιά στην επικαιρότητα*. Μιλάμε για δέκα χρόνια πριν, οπότε είναι αδύνατον να γνωρίζουμε ποιες ήταν οι ειδήσεις τη μέρα εκείνη – κάποιος μακρινός σεισμός, μια επικείμενη πολιτική κρίση; Το μόνο που γνωρίζουμε ως προς το περιεχόμενο της εφημερίδας είναι ότι περιλάμβανε μια σύντομη παράγραφο – *μια παράγραφο που δήλωνε ότι το Υπουργείο Εσωτερικών είχε δώσει άδεια για την εκταφή της σορού του κυρίου Άπλτον τρεις μέρες νωρίτερα*».

«Τι πράγμα;»

Ο κύριος Κουίν εξακολούθησε.

«Ο Ντέρεκ Κάπελ ανεβαίνει στην κρεβατοκάμαρά του, οπότε και βλέπει κάτι απ' το παράθυρο. Ο σερ Ρίτσαρντ Κόνγουεϊ μας ανέφερε ότι η κουρτίνα ήταν ανοιχτή, κι ότι επιπλέον το παράθυρο έβλεπε στη ράμπα. Τι αντίκρισε; Τι μπορεί να είδε που να τον εξώθησε να δώσει τέλος στη ζωή του;»

«Τι εννοείτε; Τι είδε, δηλαδή;»

«Νομίζω», είπε ο κύριος Κουίν, «ότι είδε έναν αστυνομικό. Έναν αστυνομικό που είχε έρθει με αφορμή ένα χαμένο σκυλί. Όμως, ο Ντέρεκ Κάπελ δεν το γνώριζε, κι είδε απλώς έναν αστυνομικό».

Ακολούθησε μακρά σιωπή – σαν να χρειάζονταν χρόνο για να αφομοιώσουν το υπονοούμενο.

«Ω, Θεέ μου!» ψέλλισε εντέλει ο Ίβσαμ. «Δεν μπορεί να εννοείτε... Τον Άπλτον; Μα ο Ντέρεκ δε βρισκόταν καν εδώ όταν πέθανε ο Άπλτον. Ο γέρος ήταν μόνος στο σπίτι, με τη γυναίκα του—»

«Όμως, μπορεί να είχε έρθει στο σπίτι μια βδομάδα νωρίτερα. Η στρυχνίνη δεν είναι ιδιαίτερα διαλυτή στο νερό, παρεκτός υπό την υδροχλωρική μορφή της. Το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής ποσότητας, ανακατεμένης στο πόρτο, θα είχε ληφθεί με το τελευταίο ποτήρι της καράφας, γύρω στη μια βδομάδα μετά την αναχώρησή του».

Ο Πόρταλ τινάχτηκε προς τα μπρος. Η φωνή του ήταν βραχνή, τα μάτια του κόκκινα.

«Γιατί έσπασε την καράφα;» ανέκραξε. «Γιατί η γυναίκα του έσπασε την καράφα; Όχι, πείτε μου!»

Για πρώτη φορά απ' την έναρξη της βραδιάς, ο κύριος Κουίν απευθύνθηκε στον κύριο Σάτερθγουεϊτ.

«Έχετε ευρύ φάσμα εμπειριών, κύριε Σάτερθγουεϊτ. Ίσως εσείς θα μπορούσατε να μας εξηγήσετε το γιατί».

Η φωνή του κυρίου Σάτερθγουεϊτ έτρεμε ελαφρώς. Επιτέλους, του δινόταν ο λόγος. Ήταν έτοιμος να ξεστομίσει μερικές απ' τις σημαντικότερες ατάκες του αποψινού δράματος. Ήταν, πλέον, ερμηνευτής κι όχι παρατηρητής.

«Όπως το βλέπω», μουρμούρισε όλο σεμνότητα. «Η σύζυγος αγαπούσε τον Ντέρεκ Κάπελ. Ήταν, πιστεύω, καλή γυναίκα – οπότε τον έδωξε. Κι όταν ο άντρας της... πέθανε, υποψιάστηκε την αλήθεια. Κι έτσι, για να σώσει τον άντρα που αγαπούσε, προσπάθησε να καταστρέψει τα αποδεικτικά στοιχεία εναντίον του. Εν συνεχεία, νομίζω, την έπεισε ότι οι υποψίες της ήταν αβάσιμες, κι εκείνη δέχτηκε να τον παντρευτεί. Μα ακόμα και τότε, κρατούσε πισινή – οι γυναίκες, θεωρώ, έχουν πολύ οξυμμένο ένστικτο».

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ είχε ολοκληρώσει τον ρόλο του.

Άξαφνα, ένας αργόσυρτος, τρεμουλιαστός στεναγμός διαπέρασε τον χώρο.

«Θεέ και Κύριε!» αναφώνησε ο Ίβσαμ, μ' ένα τίναγμα. «Τι ήταν αυτό;»

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ θα μπορούσε να του πει πως ήταν η Έλενορ Πόρταλ, στον διάδρομο του πρώτου ορόφου, αλλά η καλλιτεχνική του φλέβα δεν τον άφηνε να χαλάσει την επίδραση του ήχου.

Ο κύριος Κουίν χαμογελούσε.

«Το αμάξι μου θα 'ναι έτοιμο. Ευχαριστώ για τη φιλοξενία, κύριε Ίβσαμ. Θέλω να ελπίζω πως έκανα κάτι για τον φίλο μου».

Όλοι τον κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια, εμβρόντητοι.

«Αυτή η πτυχή του ζητήματος δε σας έκανε εντύπωση; Τη λά-

τρευε αυτή τη γυναίκα, ξέρετε. Σε σημείο που ήταν διατεθειμένος να κάνει φόνο για χάρη της. Όταν τον βρήκε η θεία δίκη, όπως λαθεμένα νόμισε, έδωσε τέλος στη ζωή του. Μα, άθελά του, άφησε την καλή του στο έλεος της δικαιοσύνης».

«Αθωώθηκε», ψέλλισε ο Ίβσαμ.

«Διότι οι κατηγορίες εις βάρος της δεν μπορούσαν ν' αποδειχθούν. Νομίζω – μπορεί να 'ναι ιδέα μου μόνο – ότι ακόμα, ακόμα νιώθει ότι δικάζεται».

Ο Πόρταλ είχε βουλιάξει σε μια πολυθρόνα, με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια.

Ο Κουίν γύρισε προς το μέρος του Σάτερθγουεϊτ.

«Αντίο, κύριε Σάτερθγουεϊτ. Μήπως σας ενδιαφέρει το θέατρο;»

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ έγενεψε καταφατικά – έκπληκτος.

«Πρέπει να σας επισημάνω την Αρλεκινάδα. Πρόκειται για τέχνη που αργοπεθαίνει, στις μέρες μας, αλλά σας βεβαιώ πως αποζημιώνει την προσοχή. Ο συμβολισμός της είναι ελαφρώς δυσπρόσιτος, αλλά οι θάνατοι μένουν πάντα θάνατοι, ξέρετε. Καληνύχτα σε όλη την ομήγυρη».

Τον είδαν να χάνεται με μεγάλες δρασκελιές στο σκοτάδι. Όπως και πριν, το βιτρό στην εξώπορτα έδωσε την αίσθηση μιας πολυχρωμίας...

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ ανέβηκε στο πάνω πάτωμα. Ήθελε να κλείσει το παράθυρό του, γιατί ο αέρας ήταν παγερός. Η μορφή του κυρίου Κουίν κατηφόριζε τη ράμπα, κι από μια πόρτα στο πλάι του σπιτιού μια γυναικεία μορφή βγήκε τρέχοντας. Οι δυο τους μίλησαν για λίγο, κι έπειτα η γυναίκα γύρισε στα σκαλιά της εισόδου. Πέρασε κάτω ακριβώς απ' το παράθυρο, κι ο κύριος Σάτερθγουεϊτ έμεινε και πάλι άναυδος με τη ζωντάνια στην όψη της. Τώρα βάδιζε σαν γυναίκα σε ευτυχισμένο όνειρο.

«Έλενορ!»

Ο Άλεξ Πόρταλ είχε βγει να την προφτάσει.

«Έλενορ, συγχώρα με – συγχώρα με. Μου είπες την αλήθεια, μα εγώ, ο Θεός να με συγχωρέσει, δε σε πίστεψα».

Ο κύριος Σάτερθγουεϊτ είχε πάθος με τα προσωπικά των άλλων, μα επιπλέον ήταν τζέντλεμαν. Του ήταν επιβεβλημένο να κλείσει το παράθυρο. Και το 'κλεισε.

Αλλά με αργές, πολύ αργές κινήσεις.

Άκουσε τη φωνή της, εξάισια κι απερίγραπτη.

«Το ξέρω – το ξέρω. Έχεις περάσει απ' την Κόλαση την ίδια – όπως κι εγώ, κάποτε. Ν' αγαπάς, κι ωστόσο, πότε να πιστεύεις και πότε να υποψιάζεσαι, να κάνεις πέρα τις αμφιβολίες, κι αυτές να αναδύονται πάλι με σαρκαστική όψη. Ξέρω, Άλεξ, ξέρω... Μα υπάρχει και χειρότερη Κόλαση απ' αυτήν, η Κόλαση που έζησα μαζί σου. Έχω δει την αμφιβολία σου, τον φόβο σου για μένα... να δηλητηριάζει την αγάπη μας. Αυτός ο άντρας, αυτός ο τυχαίος περαστικός με έσωσε. Δε θ' άντεχα πολύ ακόμα, ξέρεις. Απόψε, απόψε σκόπευα να αυτοκτονήσω... Άλεξ... Άλεξ...»

*Το όλο θέατρο ήταν έργο του κυρίου Κουίν.
Αυτός ήταν ο σκηνοθέτης της παράστασης – αυτός έδινε
στους ηθοποιούς τις ατάκες τους... κινούσε τα νήματα,
υποτάσσοντας τις μαριονέτες στο θέλημά του.*

Ήταν ένα συνηθισμένο πρωτοχρονιάτικο πάρτι αλλά, καθώς πλησίαζαν τα μεσάνυχτα, ο εξαιρετικά παρατηρητικός κύριος Σάτερθγουεϊτ διαισθάνοταν πως δραματικά γεγονότα θα ακολουθούσαν. Και επαληθεύτηκε όταν ένας μυστηριώδης άγνωστος χτύπησε την πόρτα. Ποιος είναι στ' αλήθεια ο κύριος Κουίν;

Ο νέος φίλος του κυρίου Σάτερθγουεϊτ είναι ένα αίνιγμα. Σε όλες τις ιστορίες που περιλαμβάνονται σε αυτή τη συλλογή ο κύριος Κουίν εμφανίζεται και χάνεται σαν ένα παιχνίδισμα που κάνει το φως. Το μοναδικό σταθερό χαρακτηριστικό του είναι πως η παρουσία του αποτελεί αιώνιο – κάποιες φορές καλό και κάποιες φορές θανατηφόρο.

α. AGATHA
C. CHRISTIE

2 ΔΙΣΚΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24122

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ